

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐκδοτέον ὑπὸ τοῦ Ἑλευθερίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς κινησάμενον εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀναγνώσταις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΔΙΝΑΜΩΝ ΠΡΟΠΗΡΗΤΕΑ	
Ἑξαετηρικῆς	Ἑξαετηρικῆς
Ἐκδόσις ἑξ. 14.—	Ἐκδόσις ἑξ. 25.—
Ἐξαετηρικῆς 8,50	Ἐξαετηρικῆς 15.—
Ἑξαετηρικῆς 4,50	Ἑξαετηρικῆς 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίαι) δολλάρια 4.	
Ἡ τιμὴ ἑξ. Τόμος 29ος	

ΕΒΔΕΛΙΑΤΑ ΔΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
ΙΑΡΥΘΜ ΤΩ 1922
ΙΑΡΥΤΗΣ — ΣΚΑΪΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΣΤΗΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀσθενομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην αἰουδήτου μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδουαρίδου ἑξ. 98 παρὰ τὸ Βασιλικόν
 Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 26

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μηθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π' (Συνέχεια)

Ἐπρεξε στὸ κουτί, ἔβαλε μέσα τὴν κασσετινή, τὸ φαρτῶθηκε στὸν ὦμ' του καὶ ἐγύρισε στὸ παράθυρο.

Καθὼς τόχε προβλέπει, τὸ παράθυρο δὲν ἦταν ψηλὸ. Ἄλλως τε εἶδε πῶς θὰ ἐπεφτε πάνω σὲ πυκνὴ χλόη.

Βεβαιώθηκε πῶς κανεὶς φρουρὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, καὶ πήδησε στὸν κήπο.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ. Δὲν ξέρει κατὰ ποῦ νὰ διευθυνθῇ. Θέλει τὸ σινιὸρ Πελιάσκο· μὰ ποῦ νὰ βρεῖται ἀραγε ὁ σινιὸρ Πελιάσκο;

Ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ προσανατολισθῇ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα τύμπλεγμα θάμνων, διακρίνει, λίγα βήματα ἀριστερά του, ἕνα φρουρὸ, ποὺ περπατεῖ πάνω κάτω μὲ τ' ἄλλο στὸ χέρι.

—Προσοχή! συλλογίζεται τὸ παιδί... ἂν μὲ ἰδῇ κανεὶς, χάθηκα, καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κύριός μου... Πρέπει νὰ γῶ νὰ μάτια μου τέσσερα.

Καθὼς ἐπισκοποῦσε τὸ πάρκο, ποὺ τὸ φώτιζε κάθε τόσο ἡ σελήνη, θγαίνοντας ἀπ' τὰ σύννεφα, ἐγνώρισε στὰ δεξιὰ του τὸ διαμέρισμα, ὅπου τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει ὅταν ἦρθαν.

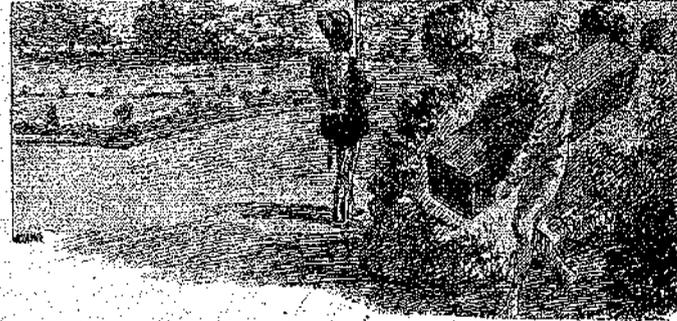
Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάη πρὸς ἑκεῖνο τὸ μέρος.

Κρυμμένος πάντα πίσω ἀπὸ τὰ πυκνά δέντρα, μὲ τὸ κουτί του στὴ ράχη, κατόρθωσε νὰ φτάσῃ στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ ἀνακτόρου, χωρὶς ὁ φρουρὸς νὰ πάρῃ εἶδηση.

Ἐκεῖ ὅμως παρουσιάστηκε ἄλλη

δυσκολία: Πῶς νὰ μπῆ; Τὸ κτίριο ἦταν κλεισμένο μὲ μιὰ σιδερένια πόρτα, κλειδωμένη. Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ἔκανε τὸ παιδί ν' ἀπελπισθῇ γιὰ μιὰ στιγμή. Κάθησε πάνω στὸ κουτί του καὶ συλλογίζεταν:

—Θ' ἀναγκασθῶ ἀραγε νὰ περιμένω ἐδῶ ὡς νὰ ξημερώσῃ; Καὶ ἔταν οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ παλατιοῦ μὲ ἰδοῦν καὶ μὲ ρωτήσουσι; Βέβαια νὰ μὲ συλλάβουσι!



— Ἄν μὲ ἰδῇ κανεὶς, χάθηκα! (Σελ. 201, στ. α')

Ἐνῶ ἔκανε τίς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις, ἀκούσε κάτι φωνές· καὶ ἀμέσως τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

—Μὰ βέβαια! ἔκαμε... Αὐτὴ εἶν' ἡ φωνὴ τοῦ σινιὸρ Πελιάσκο καὶ τῆς γυναίκας του... Μαλώνουν ὅπως πάντα!

Οἱ φωνές αὐτὲς ἐρχόνταν ἀπὸ ἕνα παράθυρο φωτισμένο στὴν πλευρὰ ἐκείνη τοῦ πρώτου πατώματος.

Ἀμέσως πήρα τὴν ἀπόφασή του. Ἐσκυψε, μάζεψε μιὰ φούχτα ἄμμο καὶ τὴν πέταξε στὸ παράθυρο.

Στὴ στιγμή αὐτὴ φωνὲς ἐπαύσαν καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοιξαν. Ἐνα κορμὶ ἐπρόβαλε στὸ παράθυρο:

ἦταν ὁ σινιὸρ Πελιάσκο, ποὺ ἤθελε νὰ ἰδῇ τί ἐσημαίνει ἡ παράξενη ἐκείνη βροχή.

Ἀμέσως, μὲ φωνὴ σιγαλὴ μὰ καθαρή, τὸ παιδί τὸν φώναξε:

—Σινιὸρ! Ἐγὼ εἶμαι... ὁ Φρέδος.

—Σὺ! ἀκούστηκεν δυὸ φωνές μὲ γεμάτες συγκίνηση... Σὺ! Ποῦθε ἐρχεσαι;

—Τώρα θὰ σὰς πῶ... Βοηθήστε μὲ ὅμως πρῶτα νὰνεῖθω.

—Μὰ πῶς;

—Ρίξτετὲ μου ἕνα σχοινί, ἕνα σεντόνι, ὅ,τι νὰναί, καὶ γὰ θ' ἀνεῖθω.

Ὁ μηχανικὸς ἀκολούθησε τὴν φρόνιμη αὐτὴ συμβουλή καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ἕνα ἄσπρο σεντόνι κρεμόταν στὸν τοίχο.

Ὁ Φρέδος ἔδεσε πρῶτα τὸ κουτί τοῦ καὶ ὕστερα φώναξε:

—Τραβήχτε!

Ὁ μηχανικὸς ἐτράβηξε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ σιωπῆς, τὸ παιδί ἔκουσε μὲ τρόπο τοὺς δυὸ Ἰταλοὺς νὰ φωνάζουν τρελλοὶ ἀπ' τὴ χαρὰ τους, καθὼς εἶδαν τὸ περίφημο κουτί τοῦ ἀνδρεκέλλου.

Ἐρριξαν ἀπὸ τὸ σεντόνι καὶ αὐτὴ τὴ φορά κρεμάσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Φρέδος.

Σὲ λίγο ἦταν ἀσφαλισμένος μετὰ στὸ δωμάτιο τῶν Ἰταλῶν, ποὺ μὲ ἀγωνία καὶ κατάπληξη, τὸν ἐπνιγαν στὶς ἐρωτήσεις.

Τὸ παιδί τοὺς ἐσύστησε πρῶτα νὰ μὴ φωνάζουσι τόσο δυνατὰ καὶ ὕστερα



Ἐφάνηκε ἕνας ὀπίσθιος ἰσκιόν... (Σελ. 206 στ. α')

τοὺς διηγῆθηκεδεις περιπέτειό του. Ὁ Πελάσιο ἔτρεπε ἀπὸ ἀγωνία ἢ σινιόρα δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ:

—Σάντα Μαντόνα! Σάντα Μαντόνα! Ὡστόσο ὁ μηχανικός, ποὺ ἀρχίσε νὰ ξαναγίνεται ψυχραίμος, προσπαθοῦσε νὰ ἀντιληφθῇ τὴ νέα κατάσταση τῶν πραγμάτων.

—Θὰ εἶχαμε σωθῆ, εἶπε, ἐάν... ἐάν τὸ κουτί τοῦ παρακιόζη, νούμερο 2 βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος, καὶ ποὺ ἦταν τὸ ντικὸ σου.

—Μὰ γιατί; ρώτησε ἡ σινιόρα.

—Ἀμ' ποὺ νὰ καταλάβω ἐσὺ! ἀπάντησε μὲ οἰκτο ὁ Ἴταλός. Μήπως καταλαβαίνεις ποτέ σου τίποτα;... Ὁ ἀξιωματικός εἶπε νὰ πᾶνε στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος τὸ κουτί τῆς παρακιόζης ποὺ ἀγκύρασε, κί' οἱ ὑπηρετίες πῆγαν τὸν Φρέδος. Νάτος, ὁ ἄλλος παρακιόζης... Ἄχ! ἀν μπόρῃσε νὰ ἦταν αὐτὸς κατ' ἐμέσα, ἔλα θὰ ἦταν ἐν τάξει.

Ὁ Φρέδος συλλογιζόταν. Ἐξάφνα εἶπε:

—Γιατί νὰ μὴ δοκιμάσω νὰ πάω αὐτὸ τὸ κουτί ἐκεῖ ποὺ ἴμουν ἐγώ;

—Τὰ τολμοῦδες τέτοιο πράγμα; ρώτησε ὁ Ἴταλός, καταπληκτός. Ἄχ! μπαμπίνιο μπαμπίνιο! ἀν τὸ κατορθώσῃς αὐτὸ, τὴ σου τὸ κρωστῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... Τὰ σὲ κάμω κληρονόμο μου... τὰ σὲ κάμω...

—Δὲ σὰς ζῆτῶ τόσο πολλά, ἀπάντησε ἡ σινιόρα

ὁ Φρέδος. Ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω ἀν τὸ παράθυρο δὲν εἶναι κλεισμένο, θὰ εἶν' εὐκολὴ ἢ δουλειά; ἀν ὅμως τὸ χουν κλεισθεῖ, θὰ γυρίσω ἀπρακτός... Μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοτις;

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ δεῦτερο κουτί κατέβηκε δεμένο στὸ σεντόνι καὶ κατόπι του κί' ὁ Φρέδος.

Τώρα ὅμως ἤξερε ποὺ πῆγαινε. Κρυμμένος πάλι πίσω ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ κήπου, ἔφτασε στὸ παράθυρο τοῦ αυτοκρατορικοῦ γραφείου, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ εἰδηση ὁ φρουρός.

Τί χαρὰ! Τὸ παράθυρο ἦταν ἀκὸμη ἀνοιχτό. Ὁ Φρέδος πῆδησε γρήγορα μέσα, ἄφησε τὸ κουτί κί' ἔφυγε.

Ἡ ἐπιχείρησις εἶχε πετύχει. Ὅλα ἦταν τώρα ἐν τάξει. Ἡ ὑπόληψις τοῦ σινιόρα Πελάσιο ἔμενε ἀβίτη καὶ κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸν ὑποπτεύῃ ὅτι εἶχε μῆνι στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος.

Κί' ἔτσι ἡ κλοπὴ τῆς κασσετίνας ἔβηκε γιὰ πάντα μυστηριώδης κί'

ἀνεξήγητη. Τὸ «ἀριστοῦργημα» εἶχε γίνει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ «Ἀριστοῦργημα»

Οἱ Ἴταλοί δὲν βιάστηκαν, τὴν ἄλλη μέρα, νὰ φύγουν ἀπ' τὸ ἀνάκτορο τῆς Κομπιένης, μ' ἔλα ποὺ ὁ Φρέδος θὰ ἤθελε νὰ φύγουν ὅσο τὸ δυνατό γρηγορότερα.

Ὅση τόλμη εἶχε δεῖξῃ τὴν περασμένη νύκτα, τόσο φόβος ἀρχίσε νὰ δοκιμάζῃ ἐθὺς μόλις ἦρθε ἡ ἡμέρα.

Ἐνῶ ὁ σινιόρ Πελάσιο κί' ἡ γυναίκα του κοιμήθηκαν ἡσυχά, ἐθὺς μόλις εἶδαν ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν τακτοποιηθῆ, ὁ Φρέδος δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύκτα. Συλλογιζόταν μὲ τρόμος τὴν κασσετίνα, ποὺ τὴν εἶχε κρύψει μέσα στὸ ἄδειο ἀνδρείκελλο, τὴν κομψὴ ἀσημένια κασσετίνα τοῦ αυτοκράτορος, ποὺ τοῦ εἶχε ἔρθει ἡ τραλλὴ ἰδέα νὰ τὴν κλέψῃ.

Ἐπιμένως, σκέφθηκε, θάβνοῦσαν αὐτὴ τὴν κλοπὴ. Θάρθουν νὰ φάξουν στὰ πράγματά μας, θὰ βροῦν τὴν κασσετίνα καὶ τότε πιά χάθηκα, κί' ὄχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ καταστρέψω καὶ τοὺς ἀγαθοὺς αὐτοὺς Ἴταλοὺς, ποὺ δὲν ὑποψιάζονται τίποτα καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ κοιμῶνται ἀμέριμοι.

Μόλις τ' ἀφεντικά του ζύνησαν, προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν σινιόρ Πελάσιο νὰ φύγουν. Ὁ μηχανικός ὅμως εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ψυχρὴ μῆνι καὶ δὲν τὸ ἐνοοῦσε ἔτσι.

Φόρεσε τὴν κατακόκκινη ρόμπα του καὶ ἀπ' τὸ παράθυρό του ἐθαύμαζε τὸ μεγάλο πάρκο.

—Γιατί, ἔλεγε, ν' ἀφήσω μιὰ τόσο μαγικετικὴ ντιμανιή. Μιὰ φορὰ ποὺ μοῦ ἔτυχε νὰ βρισκομαι σὲ αυτοκρατορικὸ πλάτι, τὰ ἐπωφελήτῳ. Ἔτσι ντὲν εἶναι, Κονσουέλα, ἀγκάπη μου;

Ἡ σινιόρα, εὐτυχισμένη ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἔβλεπε τὸν ἄντρα τῆς ἡτυχῆ, γελαστὴ καὶ χαρούμενη, ἀποκρίθηκε:

—Ὅπως θέλεις, καλέ μου... Για τὴν ὥρα, ἐγὼ πεινῶ, θέλω νὰ φάω.

Σαν νὰ εἶχε ἀκούσει τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀγαθῆς γυναίκας, ἕνας λακὲς χτύπησέ τὴν πόρτα. Μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, ὁ Φρέδος χλωμάσε:

—Νάτο, σκέφθηκε τρέμοντας ἐλόκληρος. Ἐρχεταί νὰ φάξῃ.

Ὁ λακὲς ὅμως περιορίστηκε νὰ χαιρετήσῃ καὶ ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι τὸ πρό-

γευμα τῶν ξένων τῆς Ἀδοῦ Μεγαλειότητος ἦταν ἔτοιμο στὴν τραπεζαρία τοῦ Ἰσογείου. Συγχρόνως τοὺς εἰδοποίησε ὅτι στίς ἔντεκα θὰ ἦταν μιὰ ἄμαξα γιὰ νὰ τοὺς δειχθῇ στὸ σταθμό, ὅπου ἔπαιρναν τὸ τραίνο τῶν ἐντεκάμισθ.

Ἡ Κονσουέλα, φυσικά, ἐδέχθηκα τὰ νέα αὐτὰ μὲ ἀτέλειωτες ὑποκλίσεις καὶ χαιρετοῦρες. Ὅσο γιὰ τὸ μηχανικό, καταδέχθηκε νὰ συμφωνήσῃ ὅτι ἡ Α.Μ. ὁ Ναπολέων Γ' τοῦ φερνόνταν μὲ πολλὴν εὐγένεια, πράγμα ποὺ ἄλλως τε τὸ περιέμενε. Ὅταν ὁ λακὲς βγήκε, ὁ Φρέδος ἀνάσανε ἐλευθέραι:

—Δὲν κατάλαβαν τίποτε ἀκόμη, συλλογιζήκα. Ὁ αυτοκράτωρ θὰ σηκωθῇ ἀργά... Σὲ λίγην ὥρα ὅμως, — ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἐνῶ ὁ Πελάσιο ἐτοίμαζε τὴν τουαλέττα του γιὰ νὰ πᾶν νὰ τιμῆσῃ τὸ πρόγευμα εἶδε τὸ στενοχωρημένο ὄφρος τοῦ παιδιοῦ.

—Ἄ! μπαμπίνιο, τοῦ εἶπε, τί ἔκεις, μικρὸ μου!... Τὴ νύκτα, δταν πῆγες κί' ἐβαλεστὸ κουτί μου στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος, εἶκας περισσότερο τάρρος. Κατάφερες αὐτὴ τὴ ντυστικὴ ντουλεῖα καὶ τώρα ποὺ εἶναι ἔλα ἐν τάξει, εἶσαι στενοχωρημένος... Αὐτὸ εἶναι γελοῖο, φίλε μου πρέπει νάσαι καρδιόμενος! Κοίταξέ με μένα... Εἶμαι καρδιόμενος... Κί' ἡ γυναίκα μου τὸ ἔντιο. Ἀλήθεια Κονσουέλα;

—Ναί, φίλε μου, ἀπαντοῦσε γελαστὴ ἡ χοντρή γυναίκα ποὺ ἐκούμπωνε. ὄχι χωρὶς κόπο, τὸν κορσέ τῆς καὶ χαμογελοῦσε συλλογιζομένη τὰ ὄρατα πράγματα ποὺ ἔπαυσε σὲ λίγο.

Ὁ Φρέδος ὅμως; Αὐτὸς δὲ συλλογιζόταν τὸ φαί. Καὶ χωρὶς νὰ παντήσῃ στίς ἀπορίες τοῦ κυρίου του, ἐδήλωσε ὅτι δὲν πεινᾷ κί' ὅτι προτιμοῦσε νὰ πᾶν νὰ σερβιανθῇ στὸ πάρκο, ὅς τὴν ὥρα ποὺ θάφευγαν.

—Ὅπως θέλεις! εἶπε ὁ Ἴταλός, ἀπορῶντας πῶς ἦταν δυνατό νὰ μὴ τιμᾷ κανεὶς τὰ αυτοκρατορικὰ πράγματα.

Τὸ παιδί βγήκε δειλὰ καὶ σερβιανθῆσε στίς σκιερὰς καὶ μεγαλόπρεπες δεντροστοιχίαις τοῦ κήπου.

Κοιτοῦσε ἀπὸ μακριὰ μ' ἀνησυχία τὸ παράθυρο τοῦ Ἰσογείου, ὅπου εἶχε σκαρφλώσει μὲ τόση τέχνη, κί' ἀπορῶσε βλέποντας ἔλα τὸ ἀνάκτορο ἐντελὸς ἡσυχῆ.

Οἱ ὑπηρετίαι, οἱ στρατιῶται, οἱ κηπουροί, ποὺ συναντοῦσε, ἔκαναν τὴ δουλειά τους, ἀνὰ μὴ εἶχε τίποτα συμβῆ. Οἱ οὐσάροι τῆς βασιλείας ἀντικαθιστοῦσαν τοὺς φρουροὺς, οἱ κηπουροὶ καθάριζαν τὶς δεντροστοιχίαις κί' οἱ ἀξιωματικοί, ἡσυχαιοὶ, συνομιλοῦσαν καπνίζοντας ἐμπρὸς ἀστύ-

νομικὸ σταθμὸ τοῦ ἀνακτόρου.

Τίποτε, τέλος, ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τοῦ ἀνακτόρου δὲν εἶδεινε ὅτι εἶχε γίνει τόσο σοβαρὴ κλοπὴ μέσα στὸ ἴδιο τὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος.

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Φρέδος, κάπως ἡσυχασμένος ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴ γαλήνη, ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὰ δωμάτια τῶν Ἴταλῶν, εἶδε δύο ἱππεῖς νὰ ἔρχονται μὲ καλπασοῦ ἀπ' τὸ δάσος τῆς πυκνῆς αὐτῆς δεντροστοιχίας, ποὺ εἶχε μῆκος χίλια ἐξακόσια μέτρα.

Ἀημονῶντας τίς ἀνησυχίας του, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν κοιτάζε μὲ θαυμασμό τὸ ὄρατο παράστημα τῶν ἱππέων καὶ τὰ κατάσπρα ἄλογα τους.

Τὴν ἔδρα στιγμή, ἕνας ἀξιωματικός τὸν διέταξε νὰ παραμερίσῃ. Τὸ παιδί ὑπάκουσε κί' ἀμέσως στὸ βάθος τῆς δεντροστοιχίας ἐφάνηκε ἕνας οὐλαίμος ἱππέων.

Πίσω τους ἔρχονταν ἕνα παιδί δώδεκα χρόνων, πάνω σ' ἕνα μαῦρο ἀλόγακι μὲ μακρὰ χαλτῆ κί' οὐρὰ, ποὺ τ' ἀκολουθοῦσε ἕνας στρατηγός μὲ μεγάλη στολή.

Ἦταν ὁ Διάδοχος, ποὺ γυροῦσε ἀπ' τὸν καθημερινὸ του περίπατο μὲ τὸν παιδαγωγὸ του, τὸν στρατηγὸ Φρόσαρ.

Ὅταν ὁ μικρὸς πρίγκηψ ἔφτασε τὸ Φρέδο, ποὺ στεκόταν μὲ σεβασμὸ στὴν ἀκρὴ τῆς δεντροστοιχίας, τὸν κοίταξε περιεργά καί, σταματώντας τὸ τρέξιμό του ἀλόγου του, ρώτησε τὸν παιδαγωγὸ του ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγνωστὸ παιδί.

Ὁ παιδαγωγὸς του ἐξήγησε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ ἦταν δίχως ἄλλο ἀπ' τοὺς ἀρτίστες, ποὺ εἶχαν δώσει παράσταση τὴν περασμένη βραδυά.

Ὁ μικρὸς πρίγκηψ θυμήθηκε πόσο εἶχε διασκεδάσει σ' αὐτὴν τὴν παράστασι κί' ἐχαιρέτησε τὸ Φρέδο μ' ἐνακίνημα τοῦ καμτσικοῦ του κί' ὑπερὰ χάθηκε μέσα στὴν αὐλὴ τῶν σταύλων.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν κοιτάζε τὸ μεγάλο ρολοὶ τῆς προσόψεως καὶ εἶδε μ' ἀνακούφιση ὅτι ἡ ὥρα ἐπλησίαζε ἔντεκα. Ἐπείθε νὰ βρῇ τὸν Πελάσιο ὁ Ἴταλός τὸν ἐπὶ δέχτηκε μὲ ζῶηρες χειρονομίας: τὰμὰξί ἦταν ἔτοιμο, τὸ ἀνδρείκελλο καὶ τὰ ἄλλα πράγματα ἦταν φορτωμένα καὶ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ μόνο τὸ Φρέδο, γιὰ νὰ φύγουν.

Ὁ Φρέδος πῆδησε σ' ἄμαξάκι, ποὺ ἐκίνησθ γρήγορα, καὶ σὲ λίγα λεπτά εἶχαν περάσει τὴν καγκελόπορτα τοῦ ἀνακτόρου ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἀρχίσε κάπως νὰ ἡσυχάζῃ, ἀπορῶσε ὅμως καὶ συλλογιζόταν:

—Πῶς γίνεται αὐτὸ, νὰ μὴν ἔχουν

πάραι εἰδηση γι' αὐτὴ τὴν κλοπὴ καὶ νὰ μᾶς ἀφίνουν νὰ φεύγουμε ἐλευθέραι;

Θὰ διηγῆθουμε τί συνέβη στὸ αυτοκρατορικὸ γραφεῖο κί' ἔτσι θάπαντήσουμε στὴν ἀρκετὰ λογικὴ ἀπορία τοῦ Φρέδου.

Ὁ Ναπολέων Γ' ἐπῆγε τὴ συνειθισμένη του ὄρα στὸ γραφεῖο του καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν γραμματεῖα του νὰ τοῦ διαβάσῃ τὸ χθεσινὸ ταχυδρομεῖο του, καθὼς θυμῶσθ, εἶχε μείνει χτὲς τὸ βράδυ γιὰ τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπομένης.

Ἀμέσως ὁ κ. Πιστρι ὑπάκουσε κί' ἀρχίσε νὰ διαβάξῃ γράμματα κί' αἰτήσεις, ὁ αυτοκράτωρ πολὺ λίγο ποὺ τὰ πρόσεξε.

Καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, ὁ Ναπολέων περιοριζόταν νὰ λῆ ἕνα «ναί» ἢ ἕνα «ὄχι» ὕστερ ἀπὸ κάθε ἐπιστολή, ποὺ τοῦ διάδαζε ὁ γραμματεῖας.

Ἐπειὸς τότε ἐβαξε ἕνα σημάδι μὲ κόκκινο ἡμπλὲ μυλῶδι στὸ χαρτί κί' ἔπιανε ἄλλο.

Ὁ αυτοκράτωρ ἀκουε ἀφιγρημένα τὴν ἀστυνομικὴ ἀναφορά, ποὺ τοῦ διάδαζε ὁ κ. Πιστρι. Φαίνονταν ὅτι περιέμενε κάποια ἐπίσκεψη καὶ διαρκῶς κοιτάζε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας, ποὺ ἐβαξε στὰ διαμερίσματα τῆς αυτοκρατορίας.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΓΩΓΙΑΤΗΣ

Ἦμουν καλεσμένη ἀπὸ μιὰ φίλη μου στὸ Κάστρο, παλὶ ἐρειπωμένο χωριὸ ποὺ ἀπέχει ὡς μιάμιση ὥρα ἀπὸ τὴν πόλη μας. Δὲν εὕρισκα μέσο νὰ πάω. Τὰμὰξί, λιγοστὴ τώρα τὰ τελευταία χρόνια περιορίζουν τὰ δρομολογία τους στὰ μεγαλύτερα χωριά τῆς νήσου μας. Ἀποκλίνητα δὲν ὑπάρχουν στὸν τόπο μου παρὰ δύο - τρία ἰδιωτικά. Παρέα γιὰ νὰ πῆγαινα πῆξῃ δὲν ἦταν εὐκολὸ νὰ θρῶ. Κί' ἤθελα πολὺ νὰ πάω γιὰ μιὰ-δύο μέρες, νὰ πάρω ἀέρα στὸ ψηλὸ Κάστρο καὶ νὰ ἰδῶ καὶ τὴ φίλη μου, νὰ μιλήσω μαζί της ὑπερὰ ἀπὸ ὀλόκληρο χρόνο.

Ἐγραψα λοιπὸν σ' ἕναν κουμπάρο μας προεστὸ, ποῦναι σὰν νὰ ποῦμε ὁ ἀργηγὸς τοῦ Κάστρου καὶ κανένας Καστρινὸς δὲν τοῦ χαλάει τὸ χατήρι, νὰ μοῦ βρῇ ἕνα καλὸ γαϊδουράκι, μ' ἕνα ἀγωγιάτη τῆς προκοπῆς καὶ νὰ μοῦ τὸ στειλῇ γιὰ νὰ πάω.

Ἐσσαρες μέρες περίμενα ἀπάντησι, γιατί ἔτυχε, λέει, τὰ ζῶ νὰ βρισκονται στὸ ἔομερο γιὰ τρύγο. Ἐπειὸς τὴν πέμπτη μέρα καὶ μῆσ' ἀπὸ μῆσημέρι, σταματᾷ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ

κόρτονι μας ἕνα παιδί 12-13 χρόνων μ' ἕνα γαϊδουράκι. Ἐγὼ τὸ πρῶτα εἶδα καὶ τὸ ρώτησα τί γυρῶει. Πῶ νὰ φαντασθῶ πῶς τὸ χλωμὸ κί' ἀδύνατο αὐτὸ παιδάκι μὲ τὰ βαθυλωμένα μάτια, ἦταν ὁ ἀγωγιάτης τῆς προκοπῆς ποὺ εἶχα ζητήσῃ!

Κί' ὅμως:—Μ' ἔστειλε, μοῦπε, ὁ σιδη-Παναγιώτης γιὰ ν' ἐνδεῶσθ, λέει, τὴ σιόρα Δούλα στὸ Κάστρο.

Θυμὸς ποὺ μ' ἔπιασε! Ἀργήσε ὁ κουμπάρος μὰ μὸθ τὸν πέτυχε: Ἐνα μωρὸ θὰ μούκανε συντροφιά τόσο δρόμο; Κί' ἀν ἔπιανε μύγα τὸ ζῶ κί' ἀρχίσε στὸ δρόμο τὰ πηδημάτα καὶ τίς κλωτσιὰς, θὰ μπορούσε αὐτὸ τ' ἀδύνατο παιδί νὰ τὸ συγκρατήσῃ ἢ θὰ τάφηγε νὰ μὲ ρίξῃ κάτω νὰ χτυπήσῃ σὲ καμμιὰ πέτρα ἢ νὰ πέσω σὲ κανένα κρημνὸ;

Μ' ἔλους ὅμως αὐτοὺς τοὺς φόβους ἀποφάσισα νὰ πάω, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ βρεθῇ ἄλλος τρόπος.

Στὸ δρόμο περπατοῦσαμε ἀρκετὴ ὥρα βουδῶ. Ἦταν σούρουπο καὶ πρῶτα ἀπὸ πόσο θυμῶσθ ἐχρωμάτιζε ὁ ἥλιος βασιλεύοντας τὴν ὁμορφὴ πεδιάδα τῆς Κρανιάς. Πέρασαμε τὴ Γεωργικὴ Σχολὴ κί' ὕστερα τὸ θαυμάσιο Γερωντοκομεῖο. Εἶχα χρόνὸ νὰ τὰ ἰδῶ καὶ σκεπτόμουν πόσο νὰ προόδευσαν σ' αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπα...

Κί' ὕστερα ὁ νοσὸς μου ἔτρεξε στοὺς ἰδρυτὲς αὐτῶν τῶν καταστήματων κί' ἀπ' αὐτοὺς σ' ἔλεες τίς ὑπέροχες φυσιογνωμίας τῆς πατρίδας μου. Σ' αὐτοὺς ποὺ αὐτοδραμιούργητοι, ἀβοήθητοι, μόνοι τους ἀγωνίστηκαν, πάλαισαν, νίκησαν, πλοῦτησαν καὶ στόλισαν ὑστερα τὴν πατρίδα τους ὁ καθένας καὶ μ' ἕνα τέτοιο ἀθάνατο μνημεῖο. Σ' αὐτοὺς ποὺ στὴν πατρίδα μου χαρίζουν τ' ὄρατο ὄνομα ἔθανδρος καὶ τὴν κάνουν περιφανή, ζακουστή καὶ ἀξιωμακάριστη.

Ἀργῶς θὰ βγανθ πάντα τέτοιους ὑπερόχους ἀνθρώπους ἢ Κεφαλωνιά; Αὐτὸ ρωτοῦσα τώρα κί' εἶχα ἀνάγκη κάποιος νὰ μ' ἀπαντήσῃ καὶ νὰ μοῦ πῇ: —Ναί, πάντα ἴε. Μὰ ποῖος νὰ τὸ πῇ; Ὁ ἀγωγιάτης μου; Χμ! πολὺ καταλληλὸς μ' ἦν ἀλήθεια...

Καὶ τὸν κοίταξα θυμωμένη ποὺ δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ καταλάβῃ καὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴ σκέψῃ μου. Κεῖνη ἀκριδὸς τῆς στιγμῆ ὁ μικρὸς μου λέει: —Μιὰ στιγμή, νὰ πληρώσω κάτι ἐδῶ-πᾶ στὸ χάνι.

Δὲν πρόφτασα καλὰ ν' ἀντιληφθῶ πῶς σταμάτησε τὸ γαϊδούρι καὶ πότε κί' ὀλα ὁ ἀγωγιάτης βρέθηκα πάλι κοντὰ μου. Μὰ σύγχρονα μὲ τὸ χᾶί του, ἀκουσα μιὰ γυναίκα νὰ λῆ σὲ τὸν ὀκαμασμοῦν κί' ἐπείνου: —Γιὰ σου, μπράβο σου, παιδί μου, χαρὰ στοὺς γονεῖους σου! Τέτοιος νάσαι



—Γιατί ν' ἀφήσω μιὰ τόσο μαγικετικὴ ντιμανιή. (Σελ. 202)

πάντα, γιατί ο τίμιος, δε κι' αν πάει...

Ήταν η ιδιοκτησία του χανιού και τάλας: αυτά στον άγωγιότη μου.

—Τι έτρεφε, κυρά μου; τη ρώτησα.

—Νά, μάτια μου, αυτό το καλό παιδί, που να το χαιρέται ή μανούλα του, το πρωί, κατεβαίνοντας από το χωριά, πέρασε από δω, πότισε το ζώ του κι' ήπιε κι' ένα χαμομήλι που τοβ πότισε το στομάχι. Έκανε να' μου δώση 15 λεπτά, μά δεν είχε. Έμε δε μ' έγνοιασε καθόλου. Λέω: φτωχό το καίμενο, παραδέρνει από τώρα για να βγάλει το ψωμί του. Μά να τώρα που μου έφερε τα 15 λεπτά! Δούλεψε στη χώρα και θυμήθηκε άμέσως το χρέος του. Τίμο παιδί κι' ο τίμιος, δε κι' αν πάει, ζή και προκόβει: γειά σου, παιδί μου.

Είναι περίεργο πως μερικά πράγματα, συνηθισμένα και άσημαντα, μας κάνουν εξαιρετική εντύπωση σ' ώρισμένες στιγμές. Τι παράξενο να πληρώνει κανείς τα χρέη του;

Κι' όμως ο μικρός άγωγιότης, τη στιγμή που άκουγα τα λόγια της απλοϊκής γυναικούλας, που τόσο επαινούσε την τιμιότητα, μου φάνηκε όχι απλώς σαν ένα τίμιο παιδί, παρά σαν ήρωας κι' ακόμα σαν ένας μελλοντικός αντίπρόσωπος όλων εκείνων των μεγάλων φυσιογνωμιών, που μ' άγωνία ρωτούσαν πρό όλγίου τον έαυτό μου μή τυχόν θα λείψουν μιά μέρα.

Δεν θα λείψουν, όχι. Όσο υπάρχουν παιδιά εργατικά και τίμια σαν τον μικρό άγωγιότη, θα υπάρχουν πάντα και μεγάλοι άνθρωποι. Γιατί δεν είναι κανένα άλλο το μυστικό της επιτυχίας από τις δυο εκείνες ιδιότητες που τόσο χωρίς φανέρωνε ο μικρός άγωγιότης: Φιλεργία και τιμιότητα. Ε. Α.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

(Κατά το Γαλλικό)

Τόν είδα με τα ίδια μου τα μάτια — και δε μου φάνηκε τίποτ' από το μυαλό μου — τον Όκεανό με τα τσιρά του πλάττω!

Θα γίνω ναυτικός, είναι γραφτό μου! Και σ' εση άρχη ναυτοπούλο θα γένω και άίνας φόβο αν θα φουά ε' άγέρι, άίνας στα κατάρτια θ' ανεβαίνω χωρίς να με κρατούν από το χέρι.

Θα τρέχω σ' όλο το καράβι άπάνω, άκούραστος σ' όλες τις έργασίες κι' όταν γέ θάχω τίποτα να κάνω, θάκούω απ' τους ναυτες τόσες ιστορίες!

Δε με φοβίζει άμένα ή τρικυμία, δε με φοβίζει ο άέρας, τα κανόνια, κι' αν γίνω καμιά μέρα ναυμαχία, παράσημα θα πάρω και γαλόλια.

Τόν είδα με τα ίδια μου τα μάτια και δε μου φάνηκε τίποτ' από το μυαλό μου, τον Όκεανό με τα βυθιά του πλάττω. Θα γίνω ναυτικός, είναι γραφτό μου! ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ



ΑΘΗΜΑΤΑ μπορεί να παίρνει κανείς από παντού κι' απ' όποιονδήποτε. Ένας λωποδότης ανέλαβε προχθές να με διδάξει πώς πολύτιμο και αγαπητό μου ήταν... το πορτοφόλι μου. Και μαντεύετε βέβαια πως με το να μου το κλέψει. Μάλιστα! Αυτό το ξαφνικό μου συνέβηκε στο Ταχυδρομείο. Είχα πάει να ρίξω μερικά γραμματεια και να παραδώσω μόνος μου δυο «Κακούς Δρόμους» χρυσοδεμένους. Κρατούσα, βλέπετε, αρκετά πράγματα στα χέρια μου. Έβγαλα και το πορτοφόλι μου να γράψω γραμματόσημα. Κι' ενώ ε' νοθε μου έπρεπε ναταν τώρα κι' αυτό, έγώ τον είχα βλον στους... «Κακούς Δρόμους». Αυτούς φοβόμουν να τους άρήςω, μη μου τους έκλεβαν! Κι' άφησα, εκεί στο μάρμαρο της θυρίδας, το πορτοφόλι μου! Μιά στιγμή μόνο, έννοείται: ως που να πάρω τα γραμματόσημα και τα ρέστα από ένα είκοσιπεντάρικο. Άλλά δεν χρειάστηκε και περισσότερο ο λωποδότης που παραμόνευε. Το άρπαξε και δρόμο. Κι' όταν έκαμα να φυλάσω τα ρέστα μου, μόνο πορτοφόλι δεν βρήκα. Ψάχτηκα, έψαξα, ρώτησα, έτρεξα, φώναξα τίποτα! Το πορτοφόλι μου είχε γίνει άφαντο μαζί με το λωποδότη. Τρέχα γύρευα τώρα!..

Ενώ έψαχνα ακόμα, συλλογίζομουν τι και τι είχα μέσα στο πορτοφόλι εκείνο. Εύτυχώς δεν συνηθίζω να κρατώ λεπτά άπάνω μου, παρά όσα λογαριάζω πως θα μου χρειασθούν κάθε φορά που θγαίνω έξω. Έτσι και την ημέρα εκείνη δεν είχα παρά καμιά πενήντα δραχμές, που δεν τις έκλαφα καθόλου. Άλλά είχα σημειώσεις, άποδείξεις, το πιστοποιητικό της ταυτότητός μου, μία φωτογραφία της μητέρας μου, το τελευταίο της γράμμα κι' ακόμα ένα γράμμα καλίο, πολύτιμο, ενός πεθαμένου φίλου μου, του ξακουστού Περικλή Γιαννοπούλου... Ξαναβρίσκονται, ξαναγίνονται αυτά; Και πώς όλα! Πάει και το πορτοφόλι το ίδιο, που με όπηρετούσε πιστά το καίμενό, δέκα σχεδόν χρόνια, και το είχα συνηθίσει, όπως το ρολόι μου, την πέννα μου, το καλάμρι μου, ξέρω κι' εγώ! Κι' εκείνη τη στιγμή μόνο είδα πόσο τάχα πούσα. Άλήθεια λένε, πως πρέπει κανείς να χάσει ένα πράγμα για να καταλάβει την αξία του. Δεν μπορώ να σας παραστήσω τη λύπη μου! Αισθανόμουν την τσέπη μου άδεια και μου φαινόταν πραγματικώς πως κάτι μου έλειπε. Και πως μετάνοιωνα για τη στιγμή που μου έκλεινε άπροσεξία, για την περιφρόνηση που έδειξα σ' ένα τόσο πολύτιμο πράγμα, ώστε να τάφήσω από τα χέρια μου οά ναταν άφημερίδα! Γι' αυτό έσκαξα περισσότερο. Κι' έβρισκα πως δεν μου έφταιγε τόσο ο λωποδότης, όσο ο ίδιος ο έαυτός μου...

Όσοι άκουγαν πως έχασα πορτοφόλι, το πρώτο που με ρωτούσαν, ήταν: «Είχε μέσα πολλά;—Όχι!—Ε, άλλο κακό να μην πάθης! Πορτοφόλια πουλούν όσα θές». Δεν καταλάβαιναν!.. Ενόμιζαν πως πολύτιμο πορτοφόλι είναι όποιο έχει μέσα πολλά χρήματα! Μά θάλλαξα εγώ το πολιτικότερο πορτοφόλι του κόσμου με το δικό μου, μ' εκείνο που είχε μέσα τη φωτογραφία της μητέρας μου και το γράμμα του πεθαμένου μου φίλου;... Γύρισα στο σπίτι μου άπελπισμένος, φαρμακωμένος. Άλλά — περίεργο πράγμα! — τη γυναίκα μου, που συμμερίζεται πάντα όλες μου τις άπελπισίες, δεν την έννοιασε καθόλου. «Μπα!—μου είπε άμέσως, θα το ξαναβρής! —Το πορτοφόλι μου; τι λές εκεί; —Άκου που σου λέω...θα σου το φέρουν. —Ποιός; —Δεν ξέρω, αλλά θα σου το φέρουν!» Θα το πιστέψετε τώρα; Ο λόγος αυτός μου έδωσε κάποια άμυδρά έλπιδα. Και μέσα στην άπελπισία μου, άρχισα να φαντάζομαι πως μπορούσε να γίνη και κανένα θαύμα. «Ε, λοιπόν, το θαύμα έγιναι!

Το μεσημέρι, μόλις πλάγιασα λίγο ναναπαυθώ, μου κτύπησαν την πόρτα με φωνές χαράς: «Σηκώ! σου έφεραν το πορτοφόλι!» Πετιέμαι, ανοίγω και... παίρνω το πορτοφόλι μου! Ένας καρδός νέος, ένας τίμιος υπάλληλος, το βρήκε στην πλατεία του Ταχυδρομείου και, όμα είδε από το περιεχόμενο τίνος ήταν, μου το έφερε. Φαίνεται πως ο λωποδότης, αφού το ξαφρισε βιαστικά, —γιατί οι πενήντα δραχμές έλειπαν, μόνο αυτές, — το πέταξε από φόβο για να μη γινόταν καμιά φασαρία και του το έβρισκαν άπάνω του... Ά, με τι χαρά το δέχτηκα! Πόσο αγαπή κανείς κάποια πράγματά του! Άνθρωπο γέχανα και να τον ξανάβρισκα, το ίδιο θα χαιρόμουν!... Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΩΝ



Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυστήριομα υπό AUGUSTA LATOUCHE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ' (Συνέχεια)

Η Διονυσία ζαλιόστηκε. Τα γκρίτζα άνακατεύονται με τα μαύρα, οι πέτρες με τα κάρβουνα. Τα μάτια της βλέπουν θαμπά, ή καρδιά της άνακατεύεται.

Ζυλάδες της έρχονται στο κεφάλι και νοιώθει πως είναι πολύ άδύνατη. Για να μην πέση, πιάνεται από το τραπέζι. Μ' αυτό δεν είναι στήριγμα. Έξακολουθεί το περπάτημά του, τακτικό, αλόηγο.

Για να μη χάσει την ίσορροπία της άρπάζει, ό,τι βρέθηκε στα δάκτυλά της: μιά φουχτιά κάρβουνο!

Μιά φουχτιά κάρβουνο όμως δεν μπορεί βέβαια να την κρατήσει σ' το τραπέζι που γυρίζει ολοένα και την τινάζει πίσω.

Συνέρχεται για μιά στιγμή, μά άμέσως σωριάζεται κάτω, βρίσκει το καλάθι που θάρριχνε τις πέτρες της και, άδειο σχεδόν όπως είναι, το παρσάφει και κείνο στο πέσιμό της.

Μιά καθαρίστρα την σηκώνει γρήγορα. Είχε παρατηρήσει πως ή Διονυσία είχε γίνει χλωμή, μά δεν τόλμησε να της μιλήσει, γιατί ή «καινούργια» δεν είχε μιλήσει καμμιές ζήκωμα.

Σε λιγάκι ή Διονυσία άνοιξε τα μάτια της και είπε:

—Δεν είναι τίποτα, μιά ζάλη είχα. —Είναι ή ζάλη «του χαλκίου» της είπε γλυκά ή συντρόφισσά της. Το παθαίνουν συχνά, τις πρώτες μέρες. Πάω να σου φέρω λίγο ροδί.

Η νέα καθαρίστρα άφησε τη θέση της, αφού έκαμε νόημα στις άλλες για να εξηγήσει την άπουσία της, και πήγε να φέρη κάποιο δυναμωτικό για τη Διονυσία, που περιμένα ζαλιόστην ακόμα, ενώ το τραπέζι εξακολουθούσε τον αιώσιο γύρο του.

Όλες οι άλλες κοιτάζουν τη Διονυσία. Τα μάτια τους πηγαινούν μιά σ' αυτήν μιά στο τραπέζι για ναρπάξουν τις πέτρες.

—Δεν πρέπει να ζαλιόσαι με τόσο λίγο, της λέγει μιά άλλη.

—Δεν πως οι καλύτερες καθαρίστρες ζαλιόσονται γρηγορότερα, λέγει μιά τρίτη.

Τα τελευταία αυτά λόγια έκαμαν τη Διονυσία να χαμογελάσει.

—Σας εύχαριστώ, άποκριθήκε, μά δε θέλω να περάσωσε γιά μένα.

—Μπα! δεν έχουμε δά και τόσες διασκεδάσεις, είπε μιά τετάρτη, από το μεσιανό τραπέζι.

Εύτυχώς, ή Διονυσία δεν άκουσε κούτη την παρατήρηση, περισσότερο

άνοητη παρά κακιά, χωρίς ή κόρη που την είπε να έχη βέβαια σκοπό να την προσβάλει. Γιατί την ίδια ώρα έφτασε και ή Ζωή, ή συντρόφισσά της, ή ένα μπουκαλάκι ροδί ζεστό. Της έδωσε και ήπιε λιγάκι και αυτό την συνέφερε.

Ενώ έπινε, έσήκωσε τα μάτια και είδα τα άλλα κορίτσια που την έκοιτάζαν με συμπάθεια.

Πρωύτερα, στην είσοδο του πηγάδιου, όταν έφτασε για πρώτη φορά, την στενοχωρούσαν τα βλέμματα και οι ψιθυρισμοί τους.

Ήταν ή ζένη, ή καινούργια. Και να τώρα με μιάς έπαψε να τους είναι ύποπτη. Γινόταν κι' αυτή μιά από την παρέα τους.

Η δοκιμασία, ο πόνος, έφεραν την Διονυσία στην ίδια σειρά, την καθέρωσαν καθαρίστρα σαν κι' αυτές.

Θέλησε να ξαναρχίσει τη δουλειά. Νόμιζε πως θα την άφιναν.

Δεν το ήξερε πως ή άλληλοδοθήθεια και ή άλληλεγγύη είναι πράγματα ίερά στους έργατες.

Οι συντρόφισσές της θ' άνοιγαν κάπως πιδ μακρὰ και πιδ συχνά το χέρι για να παίρνουν τις πέτρες και τις ρίχνουν στο πανέρι, με κανένα τρόπο όμως δεν θ' άφηναν την καινούργια να δουλέψη ζαλιωμένη κι' άρρωστη.

Παρακάλεσαν λοιπόν τη Διονυσία να άναπαυθί μιά ώρα.

Σε λιγάκι έφτασε ή ώρα του προγεύματος, όχτώ και μισή.

Οι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Όι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Όι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Όι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Όι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Όι καθαρίστρες πήγαν και κάθισαν γύρω στο ζεστό τραπέζι, δηλαδή σ' ένα μεταλλικό τραπέζι, που το κρατούσαν πάντα ζεστό με άτιμ. Έκει άπάνω, άφίνουν όταν φθάνουν το πρωί, το κασαρολάκι τους με καφέ και γάλα ή με ζωμό ή άλλο φαγητό. Κ' έτσι δεν υπάρχει φόβος να φάγουν κρύα τά φαγητά τους.

Έξερει να γίνεται εύθυμη όταν πρέπει. Άπαντα γρήγορα και μετρούμενα στα λόγια τους. Δεν μιλά βέβαια με το ίδιοιμά τους. Μιλεί σαν «δεσποινίς» αλλά χωρίς στενοχώρια. Και δεν είναι καθόλου περήφανη.

Όλες συμφωνούν πως δεν είδαν άκόμη όμοια της στο Κουριέρ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Οι καθαρίστρες σπίνι τους.

Η Διονυσία γίνηκε λοιπόν σωστή καθαρίστρα. Με τί κόπο όμως!

Το να σηκώνεται κάθε πρωί στις τέσσερες και μισή, αφού ξυπνούσε μόνη της, —γιατί οι δικολ της δεν την βοηθούσαν— να πηγαίνει από τη Λέν στο Κουριέρ, να δουλέψη όλη την ημέρα, να γυρίσει πίσω τσακισμένη και καταμυρνη από το κάρβουνο, αυτό δεν ήταν για τη Διονυσία ή μεγαλύτερη θυσία!

Να πληγώνεται σε μιά τραχειά δουλειά, βρώμικη, με πρόστυχη συντροφιά να μένη όρθη όρες δόκλιηρες για να κινή χωρίς να σταματά την ίδια πάντα εργασία και τις ίδιες κινήσεις, κι' αυτό άκόμη δεν ήταν ή πιο σκληρή δοκιμασία!

Τούλάχιστο εκεί δεν είχα παρά να άπακούη.

Ό άγώνας της άρχιζε πρό παντός όταν γύριζε σπίτι της κάθε μέρα και με δίαις.

Πρώτα-πρώτα με τη μητέρα της, που με την τρυφερότητα μιάς άνεφραστης λύπης προσπαθούσε να την κάμει να λογικευθί και να όποχώρηση στη θέλησή της. Ήταν κατόπι ο άδαλφός της που την κορόιδευε άπελπιστικά. Και στο τέλος ο πατέρας της που, ξαφνικά, από την ημέρα που πήγε καθαρίστρα, γύρισε κι' αυτός εναντίο της και ούτε της μιλούσε πιά.

Η Διονυσία τα όποφέρνε όλ' αυτά. Στην άρχη, τις πρώτες μέρες, νόμιζε πως θα άποχωρούσε. Της ήταν πάρα πολύ. Η σωματική κόυραση έννομένη με την ψυχική άγωνία και τις τούψεις, με την έγκατάλειψη των δικών της, όλα βοηθούσαν να την κλονίσουν, να την άποθαρρύνουν.

Έπαρέπε να χάσει τη θάρρος της να νικήθι τελειωτικά ή ν' άγωνισθί και να νικήσει.

(Έκσται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ



—Είναι ή ζάλη του χαλκίου... (Σελ. 205, στ. α')

σου ήλθε άργά στο έρχόμενο θα τά ποίμα) Έννο Πότιον (έλαβα μένο στις έπιστολές άπαντός και μόνο για τάκομμάτια ου εργασιών γράφω δει τά έλαβα) Στέφανον Νιφίλιν δέν γνωρίζω τίποτα άπό προηγουμένους διαγωνισμούς ή ήλκία πρέπει να σημειώνεται από κάθενά μπορεί να θυμώσαι;) Φωστήρα (τακτικά γίνεται ή άποστολή μέσω κ. Θ. Μ.) Γεωργ. Ν. Παπαλέξ (δέν έξεδούη) Μαντίλιον τών Δελφών (τίμον έστειλα) στην έρώτησή σου να!) Κοινωνοπάριον, Δαβολοπαίθο, Άτρού, Στρατηλάτην, Γρηγόριον Ε', Υλιόν της Νυκτός, κτλ. κτλ.

Κόριλλον Βενιέρην, Άτλαντα, Γλυκό Νερό, (έλαβα εύχαριστώ.) Έργόδοπον Δία, Ψηλοειτήν, Αμειρικανόπουλο, Ασεικίητο Καβότσι, Προσάκιον Πόσον, (έστειλα) Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά της 21 Μαΐου, θάπαντήσω εις τό πρόσχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Τέλος του 200ου Διαγωνισμού Λόγων. Αί λύσεις έρχεται μέχρι της 28 Ιουλίου) άλλα και πέραν της έσοδίας τάτης, έρ' όσον δέν έδ' έχουν άκόμη δημοστεύθη όπως και τών προηγουμένων φυλλάδιών.)

369. Αεζίγριφος.

*Αν ρήμα περιπεμπόμενον Μ επίρρημα ένωσης, Της Ασεικίης παράλιο Χωριό θά φανερώσης. Έστάνη από της Περούτις.

370. Συλλοβόγριφος

Δίο σύμωνα διαλέγεις Καί τά βόξεις κάλλητά, Κάθε λάθος, κάθε πταίσμα Νά παιδεύς με άδτά. Έστάνη από του Ιονικού Οθρανού

371 Μεταγραμματισμός, Γενικής πολλών παιδιών Τό κερχλί άλλαζω, Κι' όνομα άγαπητόν, Είς τους λύτας μου γ'ωστόν, Έτσι παρομοίω

Έστάνη από του Άνακτα της Έλευθ.

372. Δίνιγμα

Σπας τό σπιτάκι Καί μέσα έλπεις Τέσσερες κόρες Χρυσές, κινώριες.

Έστάνη από του Πόντιου Άμαθός

378. Συλλαβικόν Τρίγωνον

* * * * * = Τύραννος. * * * * * = Πτηνόν. * * * * * = Μέλος.

374. Τετράγωνον

* * * * * Νίντικα ασταθόν * * * * * οι άστερικοί διά * * * * * γραμμάτων εδως, * * * * * ώςτε νίνα γινώσκον * * * * * ται εις τό α τετρά γωνόν, άνω θεός τών Αιγυπτίων κάτω πάρις της Έλλάδος, δεξιά όκοιλεύς τών Βαβυλωνίων και άριστερά βασίλισσα τών Άθηνών, μήτηρ ήρωας. Είς τό β' τετράγωνόν, άνω μυθικός ποιητής, κάτω νήσος του Αιγαίου, δεξιά νήσος τών Κυκλάδων και άριστερά άπίστατον Πτολεμαίου. Έστάνη από του Κόρυτος του Αιγαίου

375. Ξεντογραφικόν 128456367 = Ποιητής. 213426 = Μέλος του σώματος 3467 = Ήσος. 4247 = Θεός. 3124771 = Πόλις. 674247 = Θεός. 7151367 = Ήσος. Έστάνη από του Άνθου Δαφνης.

376. Τριπλή Άρροσική μετά Κυβόλεξον.

Τάρχηκά τών κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποταλόν υνόν του Ιακώβ τά δεύτερα γράμματα πρόθεσιν και τά τρίτα φωτιστικόν ΑΙ τρεις λέξεις οχηματίζον Κυβόλεξον:

1. Πόλις της Ισπανίας 2. Σημίον του δίκλοντος 3. Τόσος. Έστάνη από του Άνοικτόμαρδου.

377. Μικτόν.

α-ν-σιω μ-α-σμ Έστάνη από του Ταλιούβ.

378. Γέφυρος.

φιλω φιλω ες ες οίκ η αν φιλω ες ες οίκ η φιλω φιλω ες ες ολ Έστάνη από του Τζιζίκα Διά τούς Γαλιωμαθούς

379. Ευήσμε

Avec deux S Je vous nourris; En m' dtant l un je vous detruis. Έστάνη από της Τεαλής Χορσεντίας.

380. Sans Conso unes

u-icai-* e-aairpu Έστάνη από του Προσήβου Τέλος του 200ου Διαγωνισμού Από του προσεχούς αρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πν. Άσκησιων του φύλ. Θ 73. Άνθραξ (άν. Θρόξ.) - 74. Ραφίς - γραφίς - 75. Ρεφίς - αόρος.

76. ΠΥΡΑΜΙΣ 77. Μέγα τό της Y A O O θαλάσσης κριτός PAKINAZ 78. ΣΕΡΒΙΑ A I A A MONAXOM (Είρα, Ρέσ, Βίος, I A O N ΣΩΣΑΑΗ Η ις, άσέβειο.)

79. 4 X 10: 2+3 - 23=0 - 80. ΔΙ ΑΙΟΣ - ΔΟΡΚΑΣ (Δαρδής, ΙΟΝ. ΑΒΡΑΪΜ, ΙσοΚούτης, Ούγγαρία, ΣκέρηΣ.) - 81. Άγάπη τών αληθ.

83. Ριετέ σίον σου ός σεαντόν eLeve 82 - Μήδεν άγαν SrAee (Μι-δ'έν άγ. άν.) - 84 uCti Aide-toi et Dieu t' Elogc. aidera.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι 5 ή; έπίτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ος. Έκαστος τόμος δραχ. 6, ταχυδρομικός δέ άποσταλλόμενος δραχ. 6,30 δια τό Έσωτερικόν και δραχ. 7,30 δια τό Έξωτερικόν

Της Β' Περιόδου (1894 - 1921) πάχονν όλι οι έκδοθέντες τόμοι, 28 έν όλω Έκαστος, τόμος ά κοφός δρ. 20 και ραμμένος δρ. 22. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν λεπτά 50 άδραφός και δρ. 1 50 δ ραμμένος, δια δέ τό Έξωτερικόν δρ. 3.—εις άραφός εις ραμμένος.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλοδ συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνατάσις της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τών πολύ λέξας με άπλή στοιχεία δρ. 3 (δ έλάχιστος όθος): Πέρον τών 10 λέξ, 30 λεπ. ή λέξας, με άρχα ές στοιχεία λεπ. 40 και με ψευδάρια λεπ. 50. Έ ζωιστός όστιχος δρ. 1,50.

ΑΡΗ, ένα τετραδιάκι σου θά με εύχαριστούς. - ΠΑΛΑΝΟΔΙΟΣ

ΑΦΕΑΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, για ή χρυσή γιορτή σου, εύχάιδιες εδ' ες. ΠΟΛΥΒΙΟΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΓΡΟΦΙΑ Προκηρύσσοντες διαγωνισμό διηγήματος με έκοιοδητότε θέμα. Βραβεία: Βιβλία και έκλογήν, 20 δραχμών και 10. Άπαντήθει με 50λεπτο γραμμήσιον δευτός άς τό τέλος Ιουλίου. Δ[ας: Π. Βαχοβιόλον, Άριστοτέλους 99, Αθήνας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΥΝΑ

ΑΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Έμια: Ειν ήροπλοσμου τι τ έσκαινες; Προθεσμία μηνιαία. Δοθήσονται βραβεία: Α' δρ. 15, Β' δρ. 10 Δ[ας: Π. Π. Ρ. Σαύνην. Έ Προέδρος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

Οργισον της Κύπρου, δέν θέλει μεσσω διαπλάσεως, εύχαριστίας. Αφούβριτο

Με κανονική μεταβολή, το στροβω άπ' τών Έόσμο της διακλάσεως! ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΗΛΟΡΕΓΙΝΗΣ Οί κύριοι Βαρδακίς, Τσούροδής; Αλπανακίς, άπμοκρίνησαν του Συλλόγου μας, διότι θενώμαον τό έργον το.

Αφελής Κυπριοπούλα, δένομαι εύχαριστως. Σ έλλας: Γεώργιον Πουλάχον, Άναγνωστοπούλου 24, Αθήαι.

Σεπερμένους Δόθος

Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ. Μυστικών, Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεία τρία: Α.) Εικοσακισίλια λέξαι ή τό εός θαλάσσης, Β.) Πρώτος δ Νι (ου). Γ.) Ροθύσος Κ Κατακτητή. Δ[ας: Γεώργιον Σαπήσαν, Κολοκωτρώνη 21, Αθήαι.

ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ» Σ. Β. Ν., Άφησε τόν άπόστολο Σ. Παύλο κ' άκουος τί λέγοιμε έσεις. Δεχόμεστε τόν πόλεμο με μόνον πείδιον μάχη: την άνακάλυψιν τών ψευδοκινήτων. Στό 11 ης ή 200 Δρ. σε ένα χέρον άπό σήμερα. Δ έχεσθε; ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΚΡΙ

Πάσιςτε μην ήβρίζης έτσι τόν Σάρα Δεζινίβ, γιατί έχει και υπερασπιστάς ΑΥΤΕΘΟΡΙΣΤΟΣ

(ΚΒ - 845) ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ. - Ιουρήςκς μεστικό. Πρόεδρος: Ουδής. Ταμίας: Κανής. Μίσλη δέν δέχεται, έχει άρκατά.

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Σύλλογος ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ προκηρύσσει διαγωνισμόν Μ. Μυστικών. Βραβεία τρία κρονότυπα: α) ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ, β) ΑΔΜΗΟΥΜ γ) ΒΙΒΛΙΟΝ δεκαδόρομον. Δικαιώσι συμπλοχής δραχμή. Προθεσμία δ[μηνος. Σέβ[ας: Πρόεδρον· Μεσσηριαδους· Ουδής, Ρ. Γ. Κοζάτην.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΑΟΙ! ΟΑΕΣ! ΣΤΕΙΛΑΤΕ

Αν άλλασομεν Μ. Μυστικά με Α' άπαδους της δοξασμένης ΕΛΗΑΣ. - Κώστος, Άτρώμιος Στρατηλάτης.

Ζωμπαύσι. Έλθα Μ. Μυστικά Σέ εδχαριστώ. - Υποβρήνης

Μπερμπαζάκο. Ένα μπουκέτο μυρωμένους εύχες: στη μορφή του. Ρίτα

Γρέ, θεσμή εύχαριστώ, με δέν άνταλλάσσω κάρτες. Ρίτα

Ζητώ έλληλογραφίαν με Μικροσίτας άτίδως και Νυμνόν Θεοπαίλας. Δ[ας: Αιμάσσουσα Καρδίαν, Ρ. Χ. Ύδινον (Μ. Ασιας). Αιμάσσουσα Καρδία

Από όθους και όσας έζήτησα έλληλογραφίαν μόνον δύο έδέχθηται. Οί άλλοι δέν δέχονται; Θέλουν άντι φίλλας πόλιμον; Εμπρός λοιπόν, πόλιμοι!

Όραία Ρόδος

Διαπλασπούλα, προσοχή γιατί θά άνακαλύψω πολλούς άπό σάς κ' όποιος μπορεί από σάς ες με άνακαλύψη. Υπουός

Ρίτα, άν μπόρσης και μένα να άνακαλύψης θά άξίζης. - Γνώ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ Έ Καλώς ή ήθεα σου εύχομαι ετη πολλά. Άνταλλάσσομε Μ. Μ; Άπανήσασε.

Άγιοναυλίτης

Αργίμ, για ή γιορτή σου τις πιά θεσμές εύχες. - Μυριάλλα

Αφελή Γυμνασίδαι, πάντα εύχομαι τυχισμένος και χαρούμενος να γιορτάζης. - Τριναφυλλένια

Ελένη Κίττα, για ή γιορτή σου σου εύχομαι χρόνια πολλά. Παλλερουα

Ρίτα, αίσθανομένη κάρτα έξαιροστική συμπάθεια, όσος προτίνω έλληλογραφίαν. άξέσθε; ΣΠΑΝΙΟΛΑ